

forurolige de forffjellige Næringsbrugere her i Landet, naar man gaaer ind paa en saadan stykkevis Ordning, istedetfor at forelægge Rigsdagen et Lovforslag, hvorved Næringsforholdene fuldstændigt ordnes. Gjorde man dette, vilde saavel Kjøbstadbeboerne som Landboerne kunne overse hele Sagen og bedømme det Retfærdige og Billige i det Forslag, som fra Regeringens Side maatte fremkomme.

Det vil da tillige blive klart, hvad Folgerne af en saadan Lov ville blive for Kjøbstæderne, hvormange Kjøbstæder der derved bestemtes til at gaae tilbage til at blive Landsbyer; thi der er ingen Tvivl om, at naar almindelig Næringsfrihed indføres her i Landet, vil en stor Deel af de mindre Kjøbstæder ophøre at være Kjøbstæder. Men imidlertid kan man overse Forholdene og bedømme, om man kan gaae ind paa en saadan Lov eller ikke, og hvorvidt man vil modificere de Forslag, der fra Regeringens Side forelægges, eller endogsaa udvide dem. Det er udtalt af tvende af de foregaaende ærede Talere og navnlig af den sidste, at Bestemmelsen i det forelagte Udsæts 3de Paragraph ikke synes klar, idet der ikke deraf kan bedømmes, i hvilken Udstrækning det Æl, der er brygget paa Landet, maa afsættes i Kjøbstæderne. Udvalgets Majoritet har fuldkommen erkjendt dette, og tillige fremhævet, at Æl ifølge den bestaaende Lovgivning ikke er nogen Torvevare eller kan henregnes til Huusflidsproducter. Udvalgets Majoritet har derfor principalt foreslaaet, at § 3 skulde aldeles bortfalde, men for det Tilfælde, at denne Mening ikke skulde vinde Bifald i det ærede Thing, har man søgt at finde en Udvei, der muligens kan tilfredsstille dem, der fordrer, at der ved denne Lov skal fastsættes noget til Fordeel for Landbryggerierne i Almindelighed. Majoriteten har i saa Henseende fulgt Analogien af Placaten af 5te Juli 1825, og da man ikke kan ansee det for at være af nogen speciel Indflydelse paa Kjøbstæderne, hvad enten et Landbryggerie har Udsalg i een eller flere Kjøbstæder, saa har man ikke fulgt den Bestemmelse i ovennævnte Placat, der gaaer ud paa, at Fabrikker kun maae have eet Udsalgssted i den nærmeste Kjøbstad, men har indrømmet Landbryggerierne at have Udsalgssted i saa

mange Kjøbstæder, som de ønske, dog ikke mere end eet i nogen Kjøbstad og saaledes, at de deraf vilde have at svare Næringsstat. Det er fremhævet, at der aldeles ingen Grund er til at antage, at en ubetinget Frihed for Landboerne til at indføre det af dem producerede Æl i Kjøbstæderne vilde være til nogen Skade for disse, men i denne Anledning maa Udvalgets Majoritet fremhæve, at en sliq ubetinget Ret for Landboerne især vil have en stor Indflydelse paa de Kjøbstæder, hvor Landcommuner strække sig tæt ind til Kjøbstaden. Dette er saaledes f. Ex. Tilfældet i Aalborg, Årsens, Hillerød, Horsens, Randers og flere Steder. Naar der nemlig tæt ved Byens Grændser kan anlægges Landbryggerier, er der ingen Tvivl om, at de ville kunne undersøge Kjøstadbryggerierne, og derved medføre disses Ruin. I Almindelighed ville sliqe Bryggere nemlig ikke have længere Veie med Hensyn til Transporten af deres Producter end Bryggerne i Kjøbstæderne; det er ofte kun en Aa eller Bei, der adskiller Kjøstadsjurisdictionen fra den tilgrændsende Landcommune. Det er sagt, at Afgifterne dog ikke ere saa forffjellige i Land- og Kjøbstadcommunerne, at der kunde være retfærdiggjørende Grund til de Forslag, som Udvalgets Majoritet har fremsat; men derpaa vil jeg ingenlunde kunne gaae ind. Det er vistnok utvivlsomt, at Communeafgifterne ere langt høiere i Kjøbstæderne end paa Landet, saaledes som den sidste ærede Taler ogsaa har fremhævet, ligesom der i Kjøbstæderne svares Skatter, der ikke erlægges paa Landet. Jeg kan just opgive, hvad de Kongelige Skatter og Communeafgifter ere af et Bryggeri i Helsingør, der eies af en Mand, der udelukkende beskæftiger sig med Bryggernæringsen. Den Gaard, han eier, er asureret for 20,000 Rbd., og han svarer i Kongelige Skatter og i Communeafgifter ialt 300 Rbd.; til de Kongelige Skatter er naturligtvis henregnet Bygningsafgiften, og forsaavidt det er sagt, at denne ligeledes svares af Bryggerierne paa Landet, maa jeg gjøre opmærksom paa, at dette ikke er Tilfældet. Jeg har talt derom med Mand, som maae vide Bessed om Sagen, og de have erklæret, at den Bestemmelse i Forordn. af 1ste October 1802 § 35, som siger, at Huse og Bær-